

Erdészeti Újság

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt — kr.
Fél évre 2 frt — kr.
Negyed évre 1 frt — kr.
Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendőek.

Megjelenik

minden K e d d e n

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.
Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Néhány szó a szénítésről.

(Folyt. és vége.)

A betakarás után, nehogy a laza portakaró a rakás lejtős oldalairól becsuszék, alkalmazzunk az ugynevezett támaszt, mely a boksa közepe táján az egész körül gyűrű alakjában körül rakott lapos és fekvő hasábokból áll, hogy pedig ezek biztosan meg is álljanak, a gyűrű egyes hasábjai függélyesen oda támasztott hasábokból megerősítendőek. A tót szénítési módnál ez csak a boksa felső részén jöven alkalmazásba, azt felső támasztásnak nevezzük; a német szénítési módnál ezen kívül még alsó támasztékot is alkalmazunk.

Az erdei szénítésnél, hol a szénítendő fa rendszeren silányabb minőségű, minek folytán a boksa fölületén több és nagyobb hézag támad, durva és por takarót használunk, mert a portakaró magában a hézagokon beperegne. A gerebszénítésnél már inkább lehet pusztán csak portakarót alkalmazni, mivel itt válogatott hasábfaként kerül a boksa összeállításához s így fölülete sem lesz annyira hézagos. Az olasz szénítésnél csakis portakaró jön alkalmazásba.

A boksának begyújtása a szerint, hogy milyen módszert alkalmazunk, vagy alulról, az előbb leirt csatorna segélyével, vagy fölülről, avagy végre alulról és fölülről egyszerre történik. Általános szabály, hogy a begyújtáshoz csöndes időt kell fölhasználnunk, mire legalkalmasabb a kora hajnal, midőn még a szél nem támadt föl.

Az alulról való begyújtáshoz a szénégető könnyű s hosszú póznát használ, melynek behasított végébe gyantával bekent rongyot szorit s

ennek segélyével gyújtja meg a tüzfogó helyet. Ez a tót szénítése módnál, a csatornán át történik. A német szénítési módnál, hol a begyújtás fölülről történik, a tüzfogó tetejébe tüzet rakunk s ezt addig élesztjük, míg a búbban jól elterjed, mikor azután a tüzfogót hantokkal elzárjuk, a búbban pedig a tűznek kifelé vezethetése végett egy lyukat csinálunk, melyet azután, midőn már a tűz elterjedt, rendszeren 15—20 percz mulva, fahasábokkal és apró fadarabokkal bedugunk és porral befödjük.

A begyújtás után eleinte vastag szürke füst száll föl, mely 1—2 óra mulva, nedves fánál azonban még később sárgás színt vesz föl és csipőssé válik, mi arra mutat, hogy a fa szénülése már magasabb fokot ért el és a szénítendő rakás közepe is már annyira áthevült, hogy a búbon levő takaró alatt kezünk a hőséget már ki nem állja. Ekkor következik azután a teljes betakarás, mely alulról fölfelé 30 ctm. magas pásztákban lesz eszközölve. Természetes, hogy mindig a szélnek jobban kitett oldalt kell először portakaróval befödününk, még pedig erősebb takaróval, míg szélcseleknél a betakarást minden oldalról egyszerre s egyenletesen csinálhatjuk. Ha már az egész koszorú be van fődve, mi rendszeren 3—4 órát vesz igénybe, a füst pedig megritkult, a portakarót jól meglocsoljuk és a szénlapáttal levergetjük, hogy így a léghuzam el legyen zárva.

A begyújtástól számított 30—36 óra mulva a szénégető a búbot és annak széleit kalapács segítségével levergeti s ha ekkor ropogást hall, az annak a jele, hogy a tűz már ide is behatolt.

A szenítésnél az a fő szabály, hogy a tűz a fenéktől a búbig s az egész területben egyenletesen terjedjen és sehol nagy erőre ne kap hasson, a fa pedig szenületlen ne maradjon, miért is szükséges a tűznek s ez által a szenülésnek szabályozása. A fának szenülését lyukok által mozdítjuk elő, melyeket a szénégető a lapátnyél segítségével a takarón át egészen a fáig üt. Ilyen szelelőket a begyújtás után 30 óra múlva kettős sorban szurkál a szénégető az egész boksa területén s a lyukak mintegy háromszögletes hálót képeznek; magát a lyukak számát pontosan meghatározni nem lehet, mert ez mindig a szenülés menetétől függ, így a nyers fánál, melynél nagyobb légáramlásra van szükség, ezek száma nagyobb, ellenben a száraz fánál, melynél a tűz erősebben terjed, kisebb lesz. A rakás szélnek kitett oldalán kevesebb lyukat alkalmazunk, mint a többi részen. Ha netán valamely oldalon a szenülés nagyon lassan haladna előre s ez ily módon előreláthatólag 3—4 nap alatt sem fejeződnek be, ott a felső szelelőkön kívül még az alsó részen is ugyanevezett fenék szelelőket nyitunk.

A szenítésre legkedvezőbb a szélsőséges idő; a szeles vagy állandóan száraz időjárás hátrányos, mert ennél a takaró fölrepedezik s a rakásba ez által a szükségesnél nagyobb légáramlat jut, míg a nedves időjárás azért hátrányos, mert ennél a gőz és gázok elillanása megy nehezebben. Általában

legkedvezőbb a szenítésre a nyár utólfja és az ősz, mert ekkor a telej nem oly nedves, mint tavasszal, ott tehát, hol kevesebb mennyiségű fát szenítünk s elegendő munkaerővel rendelkezünk, tekintettel lehetünk az évszakra is, míg ezt a gerebszenítésnél figyelembe nem vesszük.

A szénégetésnél a fejszén és fűrészen kívül még egyéb szerszámokra is van szükségünk, így irtókapára és csákányra a szérühely kiegyengetéséhez és a takaróra szükséges föld ásásához; van ezen kívül rakásbontó galyhó, mely csákány alakú eszköz s melynek vasa mintegy 40 ctm. hosszú és vékony és a szén kivételére szolgál. A szérühely kiegyengetésénél még vas és fafogú gereblyét is használunk. A szén kiszedésére a kampós gereblye szolgál. A boksák fölületének kiegyengetéséhez szükséges a fakalapács, mely 30 ctm. magas, 20 ctm. széles tönköskéből készül. A szénvonóval a kiégetett rakásról a portakarót huzzuk le, míg a szénlapátot részint a takaró föld fölhányásánál, részint pedig a szelelő lyukak készítésénél használjuk. A töltő pózna 4—5 m. hosszú, 8 ctm. vastag, hogy minél könnyebb legyen, fenyőfából készül s a szenítő rakás töltögetésénél és a szén összehuzásánál tesz szolgálatot. Van ezen kívül még lépcső a szenítő boksa fölrakásához, kisebb-nagyobb kosarak a takarófa összehordására; vízhordó kannák, végre kézi szán a szenítendő fa közelítésére.

➤ T Á R C Z A ➤

Indus bűvészet.

A magunkfajta közönséges halandót gyakran meg-lepi és ámulatba ejti a körutját tevő bűvész ügyessége, sőt a néző közönség között nem egy akad, ki kérésztet vet magára és szent borzalommal nézi, amint a kóklér elnyeli a kardot, vagy pedig égő szurkot eszik, lángoló szeszt iszik, mikor pedig a fejet vágja le és az asztalra teszi, ő maga pedig fej nélkül sétál át a szomszéd szobába, valóban nem tudjuk, hogy mit gondoljunk. Ilyenkor rendesen azt mondjuk, hogy az szemfényvesztés. Jól emlékszem még ma is rá, pedig már öreg 30 esztendő múlt el azóta, hogy mi apró diákok fölbuzdulva a csepürágó talián bámulatos mutatványait, magunk is hasonlókat akartunk cselekedni s elmentünk a patikába szemfényvesztő szert venni, mire a jókedvű patyikus

azt mondta, hogy a legjobb szemfényvesztő szer az, ha ökölrel jól szemközt vágjuk a nézőt, menjünk és cselekedjünk akképen. Ilyen előzmény után természetesen elmaradtak a mi mutatványaink.

A mi vándor bűvészeink mutatványai azonban való-sággal eltörpülnek azok mellett, melyekkel India bűvészei bámulatba ejtik a szemlélőt s próbára teszik annak hitét. Lássunk egy párt mutatványaink közül.

Succi negyven napig bőjtölt?

Lahore-ban Maharajah Runjeet Sing parancsára egy hindu »joghee«-t (anachoréta) eltemettek negyven napra a föld alá. Éjjel-nappal angol katonák őrizték sirját, a melyen kinőtt a fű azalatt; s mikor felbontották a Maharaj gyűrűjével lepecsételt koporsót, a joghee-t ugyanabban a megmerevült állapotban találták, a melyben negyven nap előtt eltemették s tanítványai által felébresztve, épp oly eleven volt, mint azelőtt.

Villamossággal birunk koraérett gyümölcsöt elő teremteni?

A kész szén elhelyezésére félszereket, pajtákát használnak, melyek az erdei szenítő helyeken rudak, galyak és kéreg segítségével készülnek.

Közli *Krisán György*.

Egyik csára, másik hajsza.

«Egyesüljünk!»

Ezt a jelszót hangoztatjuk már ide-oda négy esztendeje s szinte emberfölötti erővel küzdünk, hogy az ige testté váljék és küzd velünk egy pár lelkes hívünk, de hát hiába, mert küzdelmünk nem egyéb pusztá szónál, mert ha tette kerül a dolog és az ígét testté kellene változtatni, akkor a küzdők nagy rész elveszti bátorságát, nem mer bele menni a küzdelembe, nem mer rálépni a munka, a fáradozás tövises útjára, hanem keresi magának a kényelmesebbet, melynek gyümölcse nem igen éltető, nem igen zamatos, de hát könnyebben elérhető.

Erre a szomoru tapasztalásra jutottuk ismét a napokban, midőn az egyesülés eszméjét legalább nagy részben akartuk megvalósítani, ajánlva egy «Erdélyrészi erdészeti altiszti segély egyesület» megalakítását, mely előkészítője lehetett volna majdan az országos egyesülésnek. Kidolgoztuk a tervezetet s közöltük lapunkban és reményked-

tünk, hogy az eszme élénk visszhangra fog találni az erdélyi erdészeti altisztek szívében. Nem úgy történt.

Akár csak Árgirus királyfi meséjét mondtuk volna el, melyet már mindenki gyermekkorában hallott, olyan kevéssé látszott ez érdekelni azokat, kik hivatalba lettek volna első sorban megragadni az alkalmat egy erőteljes egésznek a megteremtésére, sőt biztosra vesszük, hogy azt a mesét szívesebben hallgatták volna meg, mint a komoly szót.

A dolog úgy áll, hogy a kolozsvári m. kir. erdőigazgatóság központi altiszti személyzete nem mer bele menni eszménk megvalósításába, bár maga is megvallja, hogy nem az ügy iránti lelkesedés hiánya kényszeríti erre, mert hiszen ahhoz saját kebelében sem igyekezett volna segélyegyletet alakítani, hanem a kényszer, mert — mint egy levelükben mondják — ha egy széles alapokon nyugvó akciót indítanak meg, úgy annak komplikált könyvvezetése, levelezése stb. oly sok időt igényelne, hogy 1—2 embernek minden héten legalább egy pár napot kellene az ügy érdekében kifolyólag áldozatul hozni, ezt pedig nem tehetik azért, mert szűk, ugyiszlóván a mindennapit sem fedező fizetésük mellett minden kínálkozó alkalmat meg kell ragadni arra, hogy szabad idejükre némi privát foglalkozást szerezzenek.

Azt mondják továbbá, hogy ha a javaslatba

Hallgassuk csak meg ezt a történetet, melyet egy szavahihető angol mond el:

Márciusban történt, indiai házam verandáján s rajtam kívül még három hitetlen és vizsgaszemű barátom jelenlétében. Félkörben ültünk s a bűvész egy nagy virágcserepet helyezett elénkbe a földre. A cserépbe földet hoztattam a saját kertemből. Az indus bűvész belekeveret valamit a földbe s aztán egy száraz mango-magot tett bele. A mangó igen izletes indiai gyümölcs s júliusban és augusztusban érik.

A bűvész meglocsolta a cserepet s aztán letette a földre, tőlünk mintegy hat lábnyira s letakarta egy hosszúka négyszögletes ruhával. A bűvész és kísértője ezután a többi néző mulattatására mindenféle mutatványt rögtönzött, míg mi négyen egész figyelmünket a cserépre irányoztuk, hogy lehetetlenné tegyünk minden csalást.

Nemsokára észrevettük, hogy a terítő kezd emelkedni a cserép közepén, mintha pálczával tolnák fel. Mindig magasabbra és magasabbra, míg végre nyolcz hüvelyki lehetett. A bűvész odajött, megfogta a terítő két sarkát,

s a nélkül, hogy a cseréphez érne, felemelte óvatosan a ruhát. Ott volt a kis mangó növény, egyenes szára és négy fénylő levele — mint az egy hetes palántaé. Visszaereszté a ruhát a cserépre s láttuk jól, hogy hozzá sem ért. A bűvész folytatja mutatványait s mi lessük tovább a mangó növekedését. Mind magasabbra és magasabbra emelkedik a ruha és kidomborul. Az indus bűvész felemeli a leplet s szemünk előtt van a két éves törpe mangó fa. Ujra betakarja s mi folytatjuk a várakozás teljes nézést. Ujra emelkedik a ruha s mikor négy láb magas, felfedi s előttünk a mangófa s két éretlen zöld gyümölcs rajta.

Midőn ujra felemeli a terítőt, a két mangó-gyümölcs teljesen érett. Ekkor nyúl először a fához, leszakítja a két gyümölcsöt, s mi felvágjuk és megesszük. A gyümölcs teljesen friss és érett volt. A fát megvizsgáltuk minden részében. Törzse, gallyai, levelei mind valóságos; ép úgy mint gyümölcse. S mind mi a négyen ép érzéki, hitetlen, gyanakvó európaiak! Fényes nappal, a saját verandámon, történt a dolog. A csalás teljesen ki van zárva

bele mennének és a segélyegyletet az egész erdélyrészi alkalmazottakra kiterjesztenék, úgy egy 4—500 tagot számláló egyletnek oly központi könyvelésre és levelezésre lenne szüksége, mely egy-két egyénnek állandó munkát adna, ezt pedig még a leghumánusabb cél szem előtt tartásával sem lehetne díjazás nélkül teljesíteni s viszont az egylet 2—300 forintot erre a célra nem áldozhatna, mert ez által aránytalanul nagy terhet venne magára, melyet végeredményében a segélyegylet sinylene meg, de sőt az egy ily természetű kiadást a leghatározottabban állítva meg sem bírna.

A javasolt s egész Erdélyre kiható egyletnek — mondják még — évenként más-más helyen kellene közgyűlését, ezenkívül 2—3 választmányi gyűlést is tartani s kérdik, hogy 2—400 frt javadalmazásu emberek közül kinek van évenként 20—30 forintja csak arra a célra, hogy közgyűlésekre utazzék? Megengedik ugyan, hogy 4—500 ember közt néhány elég módos arra, hogy ezt az összeget ki tudja izzadni, de azt határozottan merik állítani, hogy 40—50 ilyen nem akad, már pedig egy 500 tagot számláló egylet alapszabályai szerint legalább 10%-nak meg kell jelennie a közgyűlésen. Már pedig az egyleti pénztár nem lehet hivatva újra csak arra, hogy az utiköltségeket — mint ilyen — fedezze. De még a módosak is meggondolják, hogy nem-e

érdemesebb 20—30 frt utiszámla kidobása helyett egy 500 forintos biztosítási kötvényt aláírni (mert annak felel meg 30 frt), mint egy oly egylet érdekében utazásokra elkölteni, mely legvirágzóbb esetben sem fog soha egy egész családra nézve 100 forintnál többet egyszer s mindenkorra biztosítani.

Ezek s hasonló, itt felsorolni talán fölösleges nehézségek indítják tehát őket arra, hogy a javasolt tervezetbe ne menjenek bele, hanem maradjanak meg azon szűk, de a tevékenységre nézve mégis elég tág határok között, melyre már egy éve léptek, mert így habár nem is érhetnek el mindent, mire szükségük volna, de mindenesetre sok, nagyon sok könnyvet fognak letörölhetni azoknak szeméről, kiknél egy pár forintos segély is gyakorta megmérhetlen kincs számba megy.

Ime közöltük csaknem egész terjedelmükben azokat az aggodalmakat, melyek a kolozsvári igazgatóság altiszti személyzetét visszariasztják a közös munkálkodástól, közöltük pedig nem indiskrécióból, hanem azért, hogy az ügy közérdekű voltánál fogva azokra nézve véleményünket nyilvánítsuk s így a nagy közönségre bizzuk eldöntését annak, hogy melyik részen van az igazság, miután azonban fejtegetésünk nagyobb teret igényel, azt lapunk jövő számára vagy számaira tartjuk fenn.

ebben az esetben. S mondják, hogy az ilyesmi nem is ritkaság Indiában!

Az én angolom még hozzá teszi, hogy az egész alig vett egy órát igénybe. Egy óra alatt egy négy éves termőfát produkálni! Ilyen kertészek kellenének nekünk a sivatag magyar Alföldre!

S most egy még furcsább történetet mondok el.

Az indus bűvész megáll valamely bazár, vagy széles ut sarkán, s kivesz általvetőjéből egy nagy gombolyag madzagot; egyik végét ráköti az általvetőre s az összesereglett bámaszkodó tömeg szemeláttára feldobja a gombolyagot a levegőbe. A gombolyag száll feljebb, feljebb, mindig magasabbra, míg egyszer csak eltűnik a levegő égben nyomtalanul.

Akkor megparancsolja a nyolcz éves kis kísérőjének, a ki valószínűleg fia, hogy menjen érte s hozza le. A fiu megfogja a madzagot s kezd felmászni rajta; mindig feljebb, feljebb, míg végre eltűnik ő is a magasban.

S itt jusson eszünkbe, hogy Indiában a házak ala-

csonyak s nem tűnhetett el sem a gombolyag, sem a fiu magas háromemeletes házak között.

Egy darabig apró bűvész-mutatványokat csinál s akkor eszébe jut, hogy neki a fiura szüksége van. Hívja. A magasból hallatszik a felelet, hogy a fiu nem jön le. Megharagszik s meg akarja büntetni. Éles kést vesz a foga közé s fölmászik ő maga is a madzagon s eltűnik fent, mint a fiu. Egy idő múlva sikoltás hallatszik le s a nézők iszonyatára vércsepek hullanak a légből, aztán a kis fiu szétdarabolt, vérző holtteste esik a földre. Lejön a bűvész is a madzagon, övében a véres késsel, rávet egy terítőt a szétdarabolt gyermekre s kezdi felgombolyítani a madzagot, mely lassankint lehull a levegőből, mint a sárkány madzaga szokott.

A gombolyagot beteszi általvetőjébe s a terítőt fel emeli, és ime, a gyermek ott áll, elevenen, vigyorogva, teljes épségben. Nyoma sincs rajta vérnek vagy sebhelynek. Hipnozis, mondják önök? A tömeg hipnotizálása?

Valószínűleg. — Tudjuk, hogy kelet az őshazája a hipnozisnak épp úgy, mint a massagenak.

LEVELEZÉS

I.

Bisztratelep, 1898 augusztus 18.

Tekintetes szerkesztő ur!

Mint minden évben, úgy az idén is az itt időző nyaraló vendégek siettek kimutatni ama szeretetüket és odaadásukat, melylyel felséges urunk és királyunkhoz ragaszkodnak, mire természetesen legjobb alkalmat nyújtott Ő felsége születésnapja. Az ezt megelőző estén a kis telep minden ablaka fényesen ki volt világítva a szebbnél szebb havasi virágok közt elhelyezett gyertyák fényével, ezen kívül egész halom összegyűjtött gyanta valóban fénytengerré változtatta az egész környéket. Közbe puskák ropogása jelezte a nap jelentőségét s éljen! és hoch! kiáltások hangzottak mindenfelé. A nyaralók tömegben sétáltak föl-alá, melynek vége fele az itt időző Orosz Antal kir. erdész urnak »Éljen a király!« fölkiáltása, melyet még az itt időző románok nyelvén is ismételt, határtalan lelkesedést keltett.

Itt még megemlítem, hogy ettől a szép és fényes tüntetéstől az itteni erdészeti altiszti személyzet sem maradt távol, hanem szinte részt vett a vendégek ünneplésében, sőt egy elagott 48-as honvéd, Fülöp Sándor apánk is ugyancsak kitett magáért.

Szívélyes üdvözléssel

igaz hive

Balogh Dénes,
m. kir. erdőőr.

S nem éresztük-e már mindannyian a *tömeges* hipnotizálás hatását, midőn a színpadon az igazi Leart, az igazi Macbeth-et, az igazi Bánk bánt véljük látni?

A nagy művészek épp úgy birják a bűbájosság erejét, mint az indus fakir. Nincs előttük lehetetlenség. S vajjon a lángész csodái kevesebb talányt nyújtanak, mint a mangó gyümölcs egy órai növése, érése?

Hol kezdődik a természetfölötti, hol végződik a természetes?

A diákasztal. Az új iskolai évben is száznál több egyetemi hallgatónak nyújt ingyen ebédet és vacsorát. Azok, a kik e segítségre igényt tartanak, szeptember 5-ikétől kezdve adhatjuk be folyamodványaikat Tuka Béla főtitkárhoz. A kérvényhez szegénységi bizonyítványt és leckeönyvet kell mellékelni.

II.

Brusztura, 1898 augusztus 18.

Tekintetes szerkesztő ur!

Egy olyan eseményről értesíthetem ez alkalommal lapunk tisztelt olvasóit, melynek egyik derék kartársunk majdnem áldozatává esett és csak ritka lélekjelenlétének és bátorságának köszönheti életét; hogy meddig? — Ki tudná azt megmondani? A dolog így esett meg:

Folyó évi július hó 29-én Paulyuk György kir. erdőőr kiment Nagy-Turbát nevű területébe, hogy abban rendes őrzését végezze. Alig hogy rövid ideig járt erre-arra, nyomban észrevette, hogy az ültetvények közt juhok jártak; hogy a garázdálkodó pásztorokat elcsiptesse, másnap magához vette egyik gátörét és mindketten arra a helyre mentek, hol előző napon a nyomokat fölfödözték s ott lesbe álltak. Nem kellett sokáig várakozniok, mert csakhamar egy falka kecske jelent meg az ültetvényben és a pásztort is megpillantották egy fa tövében nyugodtan álldogálva. Az erdőőr rákiáltott a pásztorra, mire ez futásnak eredt, ők pedig ketten leterelték a kecskéket a vizzárdáig s ezeket ott két leány őrizetére bízva visszamentek, hogy fönt hagyott élelmiszereiket elhozzák. A kecskefalka 89 darabból állt. Még alig haladtak el egy darabon, midőn a leányok lármája figyelmessé tette, hogy három juhász tart lefelé; erre nyomba visszafordultak s fegyverrel kezükben igyekeztek vissza a vizzárdához, de még nem értettek ide, már az egyik juhászszal az erdőőr szembe találkozott s rákiáltott, hogy álljon meg, ez azonban — se szó, se beszéd — vad dühvel neki rontott s egymásután kilencz fejszecsapást mért feléje, melyek közül hetet fegyverével fogott föl, a nyolczadik csapás erősen megsértette a fegyvert, a kilencedik csapásra pedig, mely egyenesen az erdőőr nyakának volt irányozva, eldőrdült a fegyver s a támadó juhász, miután még egy felet lépett előre, félre megfordulva arcra bukott s nyomban kisérvédett. A szolgálati fegyver golyója miután a fejsze nyelét hosszában összezúzta, a tüszőjén levő rézgombot is magával sodorva behatolt a testébe s hátgerinczébe akadt meg.

Paulyuk és társa ezután behajtották a kecskéket az erdőgondnoksághoz s jelentést tettek az esetről.

A bíróság a helyszíni szemlét f. hó 1-én tartotta meg s Paulyukot szabadlábon hagyta, de sorsa még mindig bizonytalan, bár mindenjel arra mutat, hogy amit tett, azt önvédelemből és csak a végső szükségben tette. Bizonyítja ezt a fejszecsapásnak a fegyveren látszó jele, az is, hogy a lövés a fejsze nyelét érte előbb, de legnagyobb bizonyíték az, hogy az elhunyt már előre megmondta, hogy vagy a kecskéket hozza vissza, vagy pedig ő pusztul el.

A kecskék Kőkényes községből valók voltak, a juhász pedig egy jómódu krasznisori gazdának a fia és még csak 22 éves; neki 15 kecskéje volt a fokában.

Az esetből kifolyólag az egész taracsvízi járás népe föl van bészülve az összes erdőőrök ellen és már hallatszanak fenyegetések, hogy Paulyukot még ha dióhéjbe zárják is, meg fogják kapni, de addig is, míg az sikerülni fog, majd más is megissza a levét.

Bizon nagy szükség lenne nálunk az erdővédeleminél csendőrségi segélyre, mert 25 évi szolgálatom alatt magam is nem egyszer voltam már a halál torkában.

A szerkeztő urnak

igaz hive

Kerekes György

I. oszt. m. kir. er. őőr.

KÜLÖNFÉLEK

Figyelmeztetés. Lapunk mai számát a viszonyok változása folytán a szászvárosi „Minerva” részvénytársaság nyomja, de azért akár előfizetési pénzek, akár bármi más küldemények jövőre is *kizárólag* az „Erdészeti Ujság Szászsebesen” cím alatt küldendők.

*

Összevagdalta a feleségét. A biharmegyei *Sztrákos* községben borzalmas gyilkosság történt, mely befejezése egy szomorú parasztdrámának. A gyilkos *Herlász* Vaszil, a község legvagyonosabb gazdája, a ki valóságosan összevagdalta a tulajdon feleségét. *Herlász* még néhány év előtt igen irigyelt ember volt s csak akkor köszöntött be a szomorúság házába, mikor első feleségének halála után másodszor is házasodott. A szomszéd *Kotnyiklet* községből hozta a házhoz *Dume* Anna nevű leányzót, a ki harmincz esztendővel fiatalabb volt. Az asszony nem is maradt hű a vénülő férjhez. *Herlász*nak egyetlen fia volt, a ki éppen egyidős lehetett a mostohaanyjával. Nemsokára szerelmi viszony fejlődött ki közöttük, a mit a megcsalt öreg észrevett, de azért magába fojtotta keservét. A fia meg a felesége azonban nemelégedtek meg azzal, hogy csuffa tették a világ előtt, hanem anyagi romlását is előidézték, mert rendre elkótyavetyélték vagyonát. Nemrég a fiatalabb *Herlást* behívták Nagyváradra a fegyvergyakorlatokhoz. Az asszony nagyon bántódott a mostoha fia után, ellopta az urának utolsó 7 forintját s azzal megszökött. Az öreg férj azonban utána ment s elérte az erdőben. Hasztalan kérte az asszonyt, hogy térjen haza, adja vissza a pénzét, de ez nem is hederített beszédére. Az elkeseredett férj erre fejszét vett elő s azzal agyoncsapta a feleségét. A fejszével aztán a holttestről *előbb a két kezet, aztán a két lábat vagdosztá le*. Mikor így elvégezte a rémes tettet, maga jelentkezett a csendőrségnél.

*

140 unoka. Verczen tegnap halt meg 110 éves korában *Deixner* Regina nevű asszony, a kinek kopor-

sóját nem kevesebb, mint 140 unoka, dédunoka állja majd körül. A női Matuzsalem, a ki alighanem Európa legöregebb halandója volt, még néhány hónap előtt járnitudott s jó étvágygyal evett. Tizenegy gyermeke volt s ezek közül 3 fiúgyermek s 2 leánygyermek, mindnyájan élemedett aggastyánok, vannak életben. Ezenkívül 35 unoka — köztük egy 70 esztendő — 90 dédunoka s ezen dédunokáknak 12 gyermeke és 3 unokája alkották a ritka életkorú asszony közvetlen leszármazóit.

*

A bőkezű kántor. A Nym. H. joizü történetet beszél el *Hohenlohe* hercegről, a ki tudvalevőleg szentjánosi nagybirtokos. *Hohenlohe* herceg gyakran ellátogat a környéki falvakba, mindig inkognitóban, legtöbbször egészen egyedül, inas, kocsis nélkül, kis homokfuton, melyet ő magas hajt. A viseltes vadásruhába öltözött kocsisban senki sem sejtene a herceget. Nemrég egészen magánosan Malackára kocsizott. A lovakat egy korcsma előtt megállította és betért egy pohár sörre. A malackai kántor éppen Szentjánosra akart menni. Mikor meglátta a kocsit, betért a korcsmába s beszédbe elegyedett az uri kocsis formájú vendéggel, hogy nem vinné-e el Szentjánosra.

— Nagyon szívesen, — mondta az idegen.

A kántor menten sört rendelt.

— Fogadja el, ezt a csekélységet — mondotta a derék férfi a herceghez fordulva.

— De kérem!

— Csak igya meg.

A herceg mosolyogva hajtatta föl a pohár sört. Utközben nagyon vigan voltak. *Hohenlohe* herceg alig győzte a bőkezű kántor szivarjait szivogatni. Mikor a kócsi Szentjánosra ért, a kántor leszállott.

— Köszönöm, szólott jóságosan: fogja! — És azzal nyújtotta a borravalót.

— De kérem... szolt közbe a kocsis.

— Na csak fogja! — erősködött a kántor.

— Bocsásson meg, de már ezt nem fogadom el, elég volt a szivar, én *Hohenlohe* vagyok, — felelt nevetve a herceg.

*

Kinek kell jó bór? Erre a kérdésre nagyon könnyű a telelet, mert hiszen ki nemszeretné többé-kevésbé ezt a tüzes, életadó magyar italt? annál nehezebb azonban annak a kérdésnek a megfizetése, hogy a mai gyári minőségek mellett hol kapunk ilyet? Mindkét kérdésre megfelel *Baumann Ferdinánd* szászsebesi jóhírű kereskedő hirdetése. A hirdető ur borait személyesen van szerencsénk ismerni s így azokat mindenkinek a legmelegebben ajánlhatjuk. Felkérjük itt is tisztelt olvasóinkat, hogy a hirdetményt vendéglős ismerőseinknek s másoknak is megmutatni s arra figyelmüket különösen felhívni szíveskedjenek.

*

Leányrablás Debrecenben. Silány módon utánozta a középkori szerelmes lovagokat egy debreceni fiatal ember, ki nem tudva parancsolni szerelmes szívének egyszerűen el akarta rabolni az ideálját. A rablás kísérlet azonban rosszul sikerült, mert a lovag ur, mikor üldözni kezdtek, kidobta a nyeregből azaz, hogy kényelmes hintójából a sikoltozó leányt és sietve odább állott. Az eset a következő:

Egy debreceni gazda huszesztendős leánya, a szemrevaló Porcsai Juliska ma délelőtt künn járt az erdőn és éppen az édes atya kaszálójára akart menni. Egyszerre egy hintó tartott felé, melyben Hetei Zsigmond, egy Debrecenben széltében ismert fiatalember ült. Hirtelen megállította a kocsit, kiszállott és a kocsis segítségével beemelte a kapálódzó leányt a kocsiba, azután a lovak közé csapott, a melyek vadul vágtatni kezdtek. A leány sikoltozására összefutott emberek üldözőbe vették a kocsit, mire a rablólovag a leányt kidobta a kocsiból. A kerék átment a szerencsétlen teremtés bal kezén és két ujját összetörte. Esméletlenül maradt a gyepen, a míg haza nem szállították.

Szerkesztői üzenetek.

Istvánfinak. Ajánlatát természetesen elfogadjuk. Ne es-ék kétségbe, majd jobb napok is virradnak még ránk Szívélyes üdvözlét.

M. J. urnak. Mindkettőnek kilátása van, hogy III-ad oszt. m. kir. erdőszolgává nevezik ki. Bár ez nagyon szerény állás, de hát a jobbakra anyi szakvizsgázott folyamodik, hogy a vizsgát nem tetteknek háttérbe kell szorulniok.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos

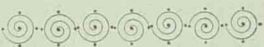
Podhradszky Emil.

Eladó vadászebek.

A következő vadászebek eladók:

Egy hosszú lábu 3 éves kan kopó, ára . 25 frt
Egy három éves szurka tacsó . . . 12 «
Egy 4 hónapos kan tacsó, fehér, fekete
foltokkal 5 «

A két első finom csaholással hajt nyulat, rókát, őzet, szarvast, a kopó vaddisznót is. A nyulat 10 percz alatt fölverik.

Szállítási költség vevőt terheli.

Eladó czime az „Erdészeti Ujság” kiadóhivatalánál Szászsebesen megtudható. 1—2

RASSER JÓZSEF csász. és kir. szab. ferlachi fegyvergyárának főraktára.

A vadászati idény közeledtével van szerencsém a tisztelt vadászat-kedvelőknek figyelmét **Rasser József ferlachi** (karinthiai) legjobb hírnévnek örvendő fegyvergyárából közvetlenül felszerelt, **vadász-fegyver és szerelvényekben** bővelkedő dús rak-táramra fölhívni.

Egy csővű lancaster vadászfegyverek 13—18 frtig; két csővű 18—30 frtig.

Lancaster-Express-Rifle két csővű golyós fegyver 30—50 frtig és feljebb.

Különféle vadászati szerelvények, töltények, fojtások, gyutacsok, sörét stb. bármily mennyiségben és a legmérsékeltebb áron kaphatók.

Megfelelő kezesség mellett vadászfegyvereket kényelmes

részletfizetés

mellett is szállítok, mely esetben az árak megfelelően emelkednek.

Borraktáram dúsan el van látva különféle csemege- és asztali borokkal saját pinczémből.

Palaczkborok árai: Legfinomabb I. rendű Traminer 1 liter 50 kr. 0.7 liter 40 kr.
« I. « Magyarádi 1 « 40 kr. 0.7 « 30 kr.
« I. « Asztali bor 1 « 35 kr. 0.7 « 28 kr.

Ugyanezek 50 literes hordókban és azon fölül megfelelő árkedvezmény mellett. Tisztelettel

FOREK RUDOLF, Szász-Sebesen (Erdély).

Az „Első Biztosító Intézet Katonai Szolgálat Esetére” főügynöksége.

BAUMANN FERDINÁND SZÁSZSEBESÉN

AJÁNLJA

KITÜNŐ, TISZTA ERDÉLYI HEGYI BORAIT

ÉS PEDIG:

1896 évi termés 56 literes és nagyobb hordókban, hektolit . 22 frt

1896 évi saját termés, válogatott fajokból, hektoliterje . . 30 frt

Hordók önköltségben számítva; visszaküldés után áruk megtérítve.

⇒ Szállítás utánvét mellett. ⇒

1-6

⇒ Vasuti állomás helyben. ⇒

MEGJELENT

a

BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmívelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894. évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czégünk ujolag megbizatott

a nagytekintetü erdőtisztek es az erdészeti altisztek egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek hivatalos uton részletfizetésre megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

BUDAPEST IV.

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

Ő csász. és kir. Fensége József Főherczeg udvari szállító.
A földmívelés m. kir. ministerium szállító.

»Minerva«, könyvnyomda-intézet részvénytársaság Szászvároson.